

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 12. Ianuarii. De Triduana commoratione pueri Iesu duodennis in
templo. Sensitivæ devotionis subtractio, veræ & solidæ devotionis est
probatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

Hom. 3. in
Matth.

observat sanctus Joannes Chrysostomus, Neque
sues tribulationes, neque iucunditates sine habere
continuat, sed tum de adversis, tum ex prosperis,
iustorum vitam quasi admirabili varietate con-
textit. Quod deinde probat in persona sancti Jo-
sephi, & tum hic, tum aliàs docet, quod licet sta-
tus Iustorum mutaretur, non tamen Iusti mu-
tentur: aut certè si mutari videntur, non tamen
alii sunt animo, sed sensu quodam duntaxat gau-
dij & tristitiæ, qui nihil eorum animum tangat,
neque vultum ipsam afficiat; ut de unoquoque

eorum dici possit, quod de Anna matre Samue-
lis, Vultus illius non sunt amplius in diversa mu-
tati; aut sicut de Davide, Sic est Dominus meus
Rex sicut Angelus Domini, ut nec benedictione, nec
maledictione moveatur. Tandè minùs es iustus
quantum ab hoc distas statu. Inquire quantum,
neque cesses, Donec implearis agnitione volunta-
ti Dei, nullus ut super sit locus aliis rationibus &
affectibus.

Vide in Indice Verbo Indifferentia, Resigna-
tio.

1 Reg. 1.

2 Reg. 14.

Coloss. 1.

DIE XII. IANVARII. DE TRIDVANA COMMORATIONE PVERI JESU DUODENNIS IN TEMPO.

*Remansit Puer Iesus in Ierusalem, & non cognoverunt
parentes eius. Luc. 2.*

VERITAS PRACTICA.

Sensitivæ devotionis subtractio, veræ & solidæ
Devotionis est probatio.

RATIO EST. Quia veræ & solidæ virtutis tunc
est probatio cum necessitas & difficultas simul
occurrunt in ejus exercitio.

Sed subtracta devotione sensibili, tunc necessitas &
difficultas Devotionis exercenda simul occur-
runt.

Ergo tunc veræ & solidæ est Devotionis probatio;
ac proinde fideliter exercenda est, exemplo Bea-
tissimorum Parentum Iesu quem à se subtra-
ctum quarunt & inveniunt, in templo Ieroly-
mitano.

I. PUNCTUM.

CVM factus esset Iesus annorum duodecim,
ascendentibus illi Ierusalem, secundum
consuetudinem diei festi, consummatisque
diebus, cum redirent, remansit puer Iesus
in Ierusalem, & non cognoverunt Parentes eius.
Videri possunt quæ plura referuntur ab Evange-
lista, & in unoquoque eorum, tantum immora-
re, quantum devotio retinebit, ac tandem per-
volutis attentè mente omnibus, sic tecum sta-
tues, mirabilem hanc pueri Iesu à parentibus in-
scis separationem, nihil aliud magis innuere
quam subtractionem illam Gratia & devotionis
sensibilis, quæ sic nobis interdum ab illo contin-

git, ad probationem veræ & solidæ Devotionis, seu
ad experimentum, utrum vera sit an solida no-
stra devotio. Quod certè maximè perè est consi-
derandum, ut quid tunc factò sit opus, attentè
prævideamus.

Hoc itaque primum quod offertur ad propo-
sitæ Veritatis declarationem, diligenter expen-
de, tunc esse veræ & solidæ virtutis cujuslibet
probationem, quando necessitas & difficultas
occurrunt in ejus exercitio. Dicitur autem ne-
cessitas virtutis exercendæ, quando in contrariis
abires vitium, oppositumque peccatum, nisi vir-
tutem exerceret. Non est enim major necessitas
quam non peccare, nam ipsa vitæ degendæ ne-
cessitas illi cedit, Vna est inevitabilis necessitas,
Deum non offendere, inquit S. Joannes Chryosto-
mus, Imò hoc unum necessarium, de quo Chri-
stus Dominus, cum in fuga peccati potissimum
consistat nostra salus, divinusque cultus.

At verò cum tantæ necessitati jungitur diffi-
cultas exercendæ actu & re ipsa virtutis, Unde-
cumque tandem difficultas proveniat, tunc ma-
ximè dicitur probari virtus, an sit vera & solida,
quia tentatur & sollicitatur animus ex diversa
parte ad virtutem & vitium, Necessitate virtutis
excitatur ad ejus exercitium, sed ejusdem diffi-
cultate, inde avocatur. Tribulatio, seu difficultas,
inquit Apostolus, patientiam operatur, patientia
autem probatione. Quod & S. Jacobus paulò ex-
pressius, Omne gaudium existimate fratres mei,
cum in tentationes varias incidistis, scientes quod
pro-

Hom. 5. ad
popul.

Luc. 10.

Rom. 5.

Iacob. 1.

pro-

probatio fidei vestra patientiâ operatur, patientia autem opus perfectum habet, ut sitis perfecti & integri, in nullo deficientes. Id est, sic ostendentes veram & solidam vestram virtutem, cuius probandæ causa, permittuntur tentationes. *Memores sint, aiebat suis Judith. Quia tentati sunt Patres nostri ut probarentur, si verè colerent Deum suum, Expende illud verè. Nam in eo totus Dei cultus, & tota virtus, cum alioquin nihil nisi superstitio & species adumbratæ pietatis. Illudque est quod hic quaeritur, utrum verè an fidè, utrum certò an falsò colatur Deus. Quod cum probet & declaret difficultas, vide quomodo contra decertes, Vosmetipsos tentate si estis in fide, aiebat Apostolus: si estis in charitate, in patientia & aliis Virtutibus: ipsi vos probate.*

II PUNCTUM.

SED subtracta Devotione sensibili, necessitas & difficultas vera & solida Devotionis, simul occurrunt.

Quæ sit devotio sensibilis aut quæ ejus subtractio, discite ex his sancti Bernardi verbis. *Sane ab heri & nudius tertius, invasi me languor iste animi & mentis hebetudo, insolita quaedam inertia spiritus. Currebam bene, sed ecce lapsus offensionis in via, impegit & corruis: superbia inventa est in me, Dominus declinavit à servo suo. Hinc ista sterilitas anima mea, & devotionis inopia quam patior. Quomodo ista exaruit cor meum; coagulatum est sicut lac, factum est sicut terra sine aqua, nec compungi ad lachrymas queo, tanta est duritia cordis. Non sapit psalmus, non legere libet, non orare delectat, meditationes solitas non invenio. Vbi illa inebriatio spiritus? ubi mentis serenitas & pax & gaudium in Spiritu S. Ideo ad opus manuum piger, ad vigiliis somnolentus, ad iram præceps, ad odium pertinax, lingua & gula indulgentior, segnior, obtusiorque, ad prædicationem. Heu omnes montes in circuitu meo visitat Dominus, ad me autem non appropinquat. Quid me aliud putem quam unum de montibus Gelboe, quem præterit in ira & indignatione sua ille caterorum omnium, benignissimus visitator.*

Similia quædam & plura habet Cassianus, cæterique Patres ascetici atque illius versiculi interpretes: *Dormitavit anima mea præ tadio.* Ex quibus satis patet quanta sit eo tempore necessitas veræ & solidæ devotionis; Nam cum oppositum vitium invaserit penitus animam, & ita quodammodo confusâ teneat, ut vix se contra movere

possit; quibus armis, quibus præfidiis sese tandè à vitio tutabitur, nisi tam certa solidaque sit devotio, ut nullis cedet impugnationibus, & contra potius ex infirmitate fiat robustior?

Quanta sit vero difficultas sic secum decertandi, quis non videt? quis non sentit? Cum ipsi ferventiores & sanctiores vix pares sint certamini, & tantum non deficient, tantum non cedant; *Ecce Gigantes gemunt sub aqua, & qui habitant cum eis,* inquit Beatus Job; Quid ipsi fortiores tum ingemiscunt præ difficultate; quid alii debiliores? Ubi duo advertite in illa voce *gemunt* primum illud quod dictum est, ut significet difficultatem quam sentiunt robustiores quoque. Secundum, ut indicet illos certare qui ita gemunt in difficultate; nam qui cedunt, non gemunt; & qui non gemunt, satis indicat se difficultati cecidisse. O quam multi hoc errore deluduntur, ut putent vel non licere sibi gemere in difficultatibus, vel si gemant non posse difficultates frangere. Permittit Naturæ Gratia, suos gemitus, si natura concedat Gratiæ, suos effectus.

III PUNCTUM.

SENSIBILIS igitur devotionis subtractio vera & solida devotionis est probatio; Quia tum duo illa simul concurrunt ex quibus certa probatur virtus, nempe necessitas & difficultas, quæ sic in diversa rapiunt animum, ut si quis tū fidelis sit, verè solidèque devotus censetur. *Nunc cognovi,* dicit Dominus, sicut de Abrahamo, *Quod verè colu Deum.* Id est, ex illa fidelitate quæ servasti in tali occursum necessitatis & difficultatis eognoscendum te præbuisse, qualis esses, an verè coleres Deum. Sic beatissimi Parentes Pueri Jesu, veros se probaverunt parentes, & veros Dei cultores. Ira dolent subtractione filii, ut ex illo dolore nihil inordinatum cogitent. Neque impatientes sint in damno quod inde sentiunt, neque negligentes in eo reparando. Non plus affectant quam possunt, neque quod possunt deserunt; Inquirunt diligenter, sed quietè. Conservant animi tranquillitatem, sed simul etiam debitam servat sollicitudinem. Soliciti sunt sine perturbatione, & imperturbati sunt sine desidia. Evitatis utrimque extremis, in medio semper consistunt, ut neque plus neque minus agant, quam sibi agendum putant. Sic Sapientia quæ in illis tota residebat, *Meum est,* inquit, *consilium, & aquas: mea est prudentia, mea est fortitudo. In visu justitia ambulo, in medio semitarum judicii.*

Q3

Tu

Judith, 8.

2. Cor. 13.

Serm. 54. in Cant.

4. Collat. c. 2. l. 10. de Acedia. Pj. 118.

Job. 26.

Gen. 22.

Prov. 8.

3. de Imit.
Ch. c. 6:

Tu è contrà quid pecces audi ex libello nunquam deponendo: Propter modicam contrarietatem desicu à captis, & nimis auidè consolationem quaris. Fortis amator stat intentionibus, nec calidus credit per suasionibus inimici. Affectus ille bonus & dulcis quem interdum percipis, effectus gratia presentis est. & quidam pragustus gratia celestis super quo non nimis innitendum, quia vadit &

venis. Certare autem adversus incidentes malos animi motus, suggestionesque spernere diaboli, insignis est virtutis & magni meriti.

Vide integrum caput, & sic defectus tuos agnosce, ut eos corrigas: sic vero corrige, non ut alios in defectus mutentur, quod sæpe tibi accidit, sed ut muteris in alium, quod raro fit.

E O D E M D I E. ALIA VERITAS PRACTICA.

Nemo jam Christum amittit, nisi qui dimittit.

Vel, ut habet S. Ambrosius.

Nemo tibi Christum auferre potest, nisi te illi auferas.

In Luc. c. 5.

RATIO EST. Quia nemo tibi Christum auferre potest, nisi velis. Vel, Nemo jam Christum amittit, nisi sua culpa.

Sed si velis Christum tibi auferri, tu te illi auferas. Vel, Qui sua culpa Christum amittit, ipsum dimittit.

Nemo igitur tibi Christum auferre potest, nisi te illi auferas. Et jam nemo Christum amittit, nisi qui dimittit.

QUÆ quidem omnia tam plana sunt & aperta, ut sint solum termini proponendi. Nec illud etiam obscurum est quàm sit pavendum & cavendum, sic à te Christum dimittere, si tibi Christum auferat. Quia in venerunt in me iniquitates, quia elegerunt à me, & ambulaverunt post vanitatem: & vani facti sunt. Ier. 2.

E O D E M D I E.

DE MANSIONE NAZARETHANA, ET SVBIECTIONE D. JESU, USQUE AD ANNUM TRIGESIMUM.

Et erat subditus illis. Luc. 2.

VERITAS PRACTICA.

Nisi te subdas Deo, Deum tibi subdis.

RATIO EST. Quia nisi te subdas Deo, tuam potius quam Dei voluntatem facis.

Sed suam potius quam Dei voluntatem facere, est sibi Deum subdicere.

Ergo nisi te subdas Deo, Deum tibi subdis: Quod cum sit horrendum dictu, & factu etiam magis execrandum, potens est motivum ad nos perficere Deo subdicendos.

I. PUNCTUM.

Luc. 2.

AB anno duodecimo Christi Domini, atque ab ipsius reditu Jerosolymitano in Nazareth, pauca hæc de illo referantur; Et descendit cum ois, & venit Nazareth

& erat subditus illis. Et Mater eius conservabat omnia verba hæc, in corde suo. Et Iesus proficiebat sapientia, & aetate, & gratia apud Deum & homines. In quibus illud supra omnem hominum atque Angelorum admirationem est, quod esset subditus illis. Expende singillatim omnia. Quis, quibus, quamdiu, quo fine, quomodo, & in quo illa est subiectio. Nempe in arte fabrili, & in omnibus obsequiis domesticis, quasi ille servus esset, ille qui est universorum Dominus. Nonne hic est fabri filius? Nonne hic est faber, filius Maria? dixerunt Judæi postea cum primum prædicare cœpit.

O mundi Architectum & fabricatorem universi, quò te devexit mea superbia, ut in angustas fabrilis officinæ descenderes, nec aliud per duodeviginti annos continuos, quàm illud vile officium, ad unius hominis directionem & imperium, exerceres! Certè nisi discamus subjici, &

Matth. 13.
Mayc. 6.

hu.